

Jaké důsledky má v zápětí tento stav již dnes, ukáží na mém vlastním případě:

Po odbytí I. státnice, ve čtvrtém semestru práv v létě 1915 nastoupil jsem válečnou službu vojenskou, z níž vrátil jsem se až po státním převratu, tedy po nepřetržitých 40 měsících, nepřerušených ani jednou, byť sebe kratší dovolenou. Těžká choroba, následek to útrap válečných (superarbitrací byl jsem uznán dočasným válečným invalidou) způsobila další ztrátu času, ježto ve studiích nemohl jsem proto pokračovati úsilovnějším tempem, takže skončení jich se protáhlo až do roku 1921, kdy ihned po promoci vstoupil jsem do praxe notářské. Nyní, na 29 letech mohu se vykázati teprve dvouletou praxí notářskou, zatím co jiný kolega, který nebyl ve studiích na universitě válkou zdržen, má již více než 5 let, a zase jiný kolega, který sice měl obdobný osud válečný jako já, ale po skončení studií nastoupil právnickou praxi soudní, složil si zkoušku soudcovskou, a po ní dal si započítati dle příslušných předpisů do služby veškerá válečná léta studijní (což u tohoto oboru jest přípustno) — může nyní kdykoliv se 6—8 léty služebniti, takto propočítanými, s praxí soudní, přestoupiti do praxe notářské, kde mu budou zcela nostrifikovány, takže umístí se ve statusu našem značně přede mnou.

Takové rozdíly v počtu služebních let jeví se již nyní, a jak bude dále, lze snadno se domysleti. Poměry rok od roku pro nás, válečné poškozence, se zhoršují, ježto nejsme nikterak chráněni proti stále se množícím konjunkturálním přestupkům od advokacie a soudcovstva v obor náš, kteréž umožněny jsou — na úkor prestiže našeho stavu — plným započítáváním těchto druhů justiční praxe do notářské praxe, kdežto nám, jednou notářství se věnovávším, jest pro vždy pod ztrátou všech let ve službě notářské strávených, znemožněno přestoupiti v obor jiný. — Nevýhody nám z toho plynoucí jsou nejpřesvědčivěji a nezávratně dokumentovány naším každoročně vydávaným statutem, z něhož nejlépe jest patrné, jak zvolna umísťujeme se na místech přednějších, a proč se tak děje.

Požadavek náš lze stručně vyjádřiti takto:

»Kandidátu notářství, který složil zkoušku notářskou, a dovršil čtyři léta skutečné praxe justiční, z nich alespoň dvě léta v praxi notářské, budiž započtena celá služba vojenská za války (prokázaná úředním potvrzením příslušného vojenského tělesa), kterou byla přerušena a zdržena jeho universitní právní studia.« —

Tato formulace vylučuje předem námitku možnosti snížení úrovně kvalifikační, ježto pro vypočtení stanoví podmínkou předchozí složení zkoušky notářské a vykazání řady let skutečné praxe justiční, zejména notářské.

Jak zřejmo z výše uvedeného, jest nejvyšší čas, aby požadavek započítání válečné služby vojenské, jak právě byl definován, byl pokud možno co nejdříve uplatněn, — což však státi se může pouze krokem hromadným.

Proto žádám pány kolegy, kteří prokázati mohou, že jejich právnická studia universitní byla přerušena vojenskou službou válečnou alespoň na jeden rok, oznámili mně přesná data své vojenské služby, den přerušeni a ebnovení studií universitních, a datum poslední universitní zkoušky. Podotýkám, že podobná akce byla právě zahájena také mezi kolegy německými, s nimiž bude lze pak postupovati v této záležitosti společně.

Resoluce.

usnesená na valné hromadě moravsko-slezského odboru Spolku československých notářů v Brně, konané v Přerově dne 2. prosince 1923.

I. Žádáme, aby v demokratické republice zachována byla zásada spravedlnosti vůči všem stavům a spravedlivé hodnocení práce jednotlivých stavů, aby v důsledku toho požadavky inteligence jako významné nositelky státní myšlenky a všeobecného pokroku byly respektovány, a aby inteligenci zabezpečeny byly jejímu významu přiměřené podmínky životní.

II. Stavíme se bezvýhradně za požadavky stavu soudcovského, uznávající plně význam neodvislého a sociálně zabezpečeného stavu soudcovského pro klidný vývoj státu a právní bezpečnost v něm, což jest podkladem každého kulturního státu.

III. Zdůrazňujeme, že notář jest tradičně veřejným důvěrníkem svého okresu, a žádáme proto, aby autonomie stavu notářského byla v zákonodárství aspoň v dosavadním rozsahu zachována.

IV. V zájmu obecnstva žádáme:

1. aby zákonem přesněji vymezen byl pojem svatebních smluv, a to podle praktické potřeby v nejširším rozsahu.

Požadavek tento činíme jednak v zájmu smluvních stran, neboť toliko svatebním smlouvám přiznávají se různé výhody poplatkové a zejména úlevy na dávce z přírostu hodnoty, a dále též v zájmu právní bezpečnosti zvláště při případném rozvodu a rozluce manželství, neboť rozvodem a rozlukou ruší se případně toliko smlouvy svatební, nikoliv však jiné, za nimiž se často svatební smlouvy skrývají.

2. Ohražujeme se proti tomu, aby v době kdy se obecně mluví o přetížení soudů značnou agendou a o vysokých nákladech na státní správu, se soudům přidělovala agenda obstarávající soukromé záležitosti stran (jako projednání pozůstalostí a provádění knihovních pořádků) a tak aby se zatěžoval státní rozpočet zejména ve prospěch tříd nejzámožnějších a na úkor státního celku.

3. Žádáme novou úpravu předpisů o dávce z přírostu hodnoty, která dnes znamená ohromné a nespravedlivé zatížení jak městského tak i venkovského obyvatelstva a jest často příčinou majetkového úpadku méně zámožných jednotlivců.

Výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 2. března 1923, č. 10046, o průkazech pozůstalostních dluhů.

Ministerstvo financí upozornilo z 12. října 1922, č. 113666/3222/22 na obtíže, které vznikají finančním úřadům všech stolic, jakož i soudům samým, od nichž musí býti pozůstalostní spisy k vyřízení opravných prostředků vyžadovány, rekursy, jimiž dědicové, předkládající dodatečně řádné průkazy o pozůstalostních dluzech, domáhají se jejich uznání při vyměření dědicích daně.

Příčinou toho v prvé řadě jest, že dědicové sami neznají zákonných předpisů o průkazu pozůstalostních dluhů (§§ 20. až 24. min. nař. ze dne 29. prosince 1915, č. 397 ř. z.) a že nejsou úřadem pozůstalost projednávajícím na zákonné předpisy upozorněni.

Z toho důvodu žádá ministerstvo spravedlnosti, aby notáři jako soudní komisaři, kteří podle čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, č. 161 Sb. z. a n., nyní pozůstalosti z největší části projednávají, při projednání dědice zvláště upozornili, že k vypočtení dědicích poplatků jsou povinni předložiti s pozůstalostním výkazem doklady o pozůstalostních dluzech, a to takové, které vyhovují předpisům §§ 21.—23. cit. min. nař.